

fer sig, at Vedkommende ikke holder Pantet ordentlig vedlige, eller at han ikke svarer Rentter i betimelig Tid; men det Samme skal jo gjælde her, da Obligationerne skulle gives samme Indhold, som Obligationer for Umyndiges Midler. Derimod har det netop været paa- lagt saadanne Bestyrere af Umyndiges og Stifters Midler, ikke at opsigte, fordi indtraadte overordentlige Conjuncturer havde medført saadanne Forandringer, at Panterne ikke gave løvbefalet Sikkerhed. Det vil ogsaa være temmelig klart, at, naar man under slige extraordinære Conjuncturer vilde opsigte en stor Mængde slige Midler, vilde det være det Samme som at udsætte sig for Tab af en betydelig Deel af dem. Det har saaledes netop været foreffrevet Vedkommende ikke at opsigte hine Midler paa Grund af saadanne Forandringer i Prisene, som den ærede Taler, saavidt jeg har forstaaet ham, netop sigtede til, naar han antog, at Staten ikke kunde være tjent med den Sikkerhed, som vi have foreslaaet. I saadanne Tilfælde har man netop antaget det for en rigtig og hensigtsmæssig Fremgangsmaade, baade for Debitor og Creditor, at man lod Capitalen henstaae saalænge Renten blev ordentligt svaret, og saalænge Pantet blev ordentlig vedligeholdt, saaledes at det ikke blev forringet i indvortes Værdi, og afventede bedre Conjuncturer, som ikke ville udblyve efter slige særegne Tidforhold. Den ærede Taler er dernæst gaaet ud fra, at den Uopftigelighed, som blev indrømmet ved Sen, saaledes som den foreligger, vil være saare lang, i det Mindste 20 à 30 Aar. Deri, troer jeg ligger en meget væsentlig Feiltagelse fra hans Side; thi den vil i Almindelighed være langt kortere end 20, end sige 30 Aar. Tanken, der ligger til Grund for Bestemmelsen af den Uopftigelighed, der er indrømmet i Sen, er vistnok den, at den skulde være saalænge som Fæstet vilde have været, men det maa vel mærkes, som jeg udhævede under mit forrige Foredrag, at denne Tid bliver at anslaae fra det Tidspunkt, da Fæstet blev stiftet, og ikke fra det Tidspunkt, da Eiendommen er overdraget Fæstteren til Selveiendom og Pantefor- dringen stiftet. Naar man tager Hensyn her- til, vil det være meget klart, troer jeg, at de

fleste af disse Forhold vilde høves meget tid- ligere end 20 à 30 Aar fra at Eiendommen gik over til Selveiendom, og altsaa ogsaa Uopftigeligheden meget tidligere indtræde. Jeg skal paa ingen Maade nægte Muligheden af, at enkelte af disse Forhold kunde være ud over 41 Aar eller maaskee endog længere fra Overdragelsen til Eiendom, men jeg mener, at en saadan Regel som den heromhandlede skal være beregnet paa de almindelige Til- fælde, eller paa det Gjennemsnitstal, som de almindelige Forhold vilde give, og ikke paa ganske særegne Undtagelser fra de almindelige Forhold. Naar dette iagtages, troer jeg vir- kelig at turde sige, at der ikke er noget rig- tigt eller rimeligt Sammenhæng mellem den første og anden Deel af Sen. Forøvrigt lægger jeg aldeles ikke nogen politisk Betydning i Af- gjørelsen af dette Spørgsmaal, men har ganske alene rettet mig efter, hvad jeg efter at have taget Hensyn til alle Forhold maatte ansee for det rigtigste.

**B. Christensen:** Maa jeg bede om Ordet.

**Formanden:** Afslutning af Forhand- lingen er begjært af følgende Medlemmer: Frølund, Jespersen, J. Christensen, N. Peter- sen, Thomsen, Schroll, Allgaard, Boserup, L. Hansen, L. Jensen, Gram, With, Willens, Gottlob og Schaaf.

Afslutning vedtoges med 46 Stemmer mod 24.

Man freed derpaa til Afstemning, hvor- ved:

1) Forslag af C. Alberti, Gleerup, J. A. Hansen, F. Barsbø, Frølund, L. Ingstrup, G. H. Winther, P. Knudsen, C. la Cour, Rotwitt, Hækkerup, Chr. Larsen, Schroll, Jens Christensen og Clausager:

Istedetfor den ved 2den Behandling ved- tagne § 5 sættes:

Kjøbesummen er Fæstteren eller Leieren be- rettiget til at afgjøre, ved for samme at udfæde Forskrivning med første Prioritet i Stedet og affattet som Forskrivninger for Umyndiges Midler, men uopftigelig fra Statskassens Side, saalænge første Kjøber eller hans Enke bestder Eiendommen, og i ethvert Tilfælde i 15 Aar,